

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **S. M.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava – Moravská Ostrava a Přívoz, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 10. 2008, č. j. 22 Ca 21/2006 – 121,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 10. 2008, č. j. 22 Ca 21/2006 – 121, byl žalobci (dále též „stěžovatel“) pro řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 8. 2007, č. j. 22 Ca 21/2006 – 54, ustanoven zástupcem advokát JUDr. Milan Janíček. V odůvodnění usnesení krajský soud uvedl, že při výběru osoby zástupce přihlížel k místu bydliště stěžovatele a sídla advokáta. Stěžovatel sice požádal, aby mu byl zástupcem ustanoven advokát JUDr. Tomáš Sokol, ale soud není tímto návrhem vázán.

Stěžovatel v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě tvrdil, že nemá důvěru k JUDr. Janíčkoví, který s ním nekomunikuje, podvádí ho a je pod ochranou krajského soudu, státního zastupitelství a Policie ČR. Proto žádal, aby Nejvyšší správní soud zrušil usnesení krajského soudu a změnil je tak, že se stěžovateli ustanovuje advokát JUDr. Vít Vohánka, který jej u Krajského soudu v Ostravě již zastupuje v jiných řízeních.

Následně v podání ze dne 5. 1. 2009 stěžovatel požádal, aby Nejvyšší správní soud nařídil jednání a provedl dokazování ve věci jeho již existujícího zastupování JUDr. Vítém Vohánkou a poukázal na ust. § 25 odst. 6 s. ř. s., čl. 3, 4 a 10 Ústavy a čl. 1, 3 odst. 3 a 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. K tomuto podání připojil rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2006, č. j. 3 Ads 88/2005 – 54, a usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 4. 2008, č. j. 10 Ca 275/2006 – 135, čímž prokazoval, že mu byl pro řízení o kasační stížnosti

proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2007, č. j. 10 Ca 275/2006 – 70, ustanoven zástupcem JUDr. Vít Vohánka.

Advokát JUDr. Milan Janíček k této věci sdělil, že údaje, které stěžovatel uvádí, jsou nepravdivé a dehonestující. Dále navrhl, aby byl zproštěn zastupování z důvodu narušení nezbytné důvěry mezi advokátem a jeho klientem a pro nedostatek součinnosti ze strany stěžovatele.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené usnesení v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel, přičemž neshledal vady uvedené v odstavci 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

K žádosti stěžovatele, aby bylo ve věci nařízeno jednání, Nejvyšší správní soud poukazuje na ust. § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož se o kasační stížnosti rozhoduje zpravidla bez jednání; považuje-li to soud za vhodné nebo provádí-li dokazování, nařídí k projednání kasační stížnosti jednání. Dokazování v daném případě není třeba provádět, neboť předmětem řízení je posuzování právních otázek a z podání stěžovatele i vyjádření JUDr. Janíčka není patrné, že by ve věci bylo sporu o jejích skutkových aspektech. O kasační stížnosti tedy lze rozhodnout na základě obsahu soudního spisu. Proto Nejvyšší správní soud neshledal důvodu nařizovat ústní jednání.

Podle ust. § 20 odst. 2 zákona č. 85/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o advokacii“) je advokát oprávněn odstoupit od smlouvy o poskytování právních služeb, popřípadě požádat o zrušení ustanovení či požádat Komoru o určení jiného advokáta (§ 18 odst. 2), dojde-li k narušení nezbytné důvěry mezi ním a klientem nebo neposkytuje-li klient potřebnou součinnost.

Nejvyšší správní soud již judikoval, že při rozhodování o žádosti o zrušení ustanovení zástupce je třeba vždy pečlivě zkoumat, zda jsou pro tento postup dány zákonné důvody a zda se pod tvrzenými skutečnostmi neskrývají jiné okolnosti (viz rozsudek ze dne 30. 1. 2008, č. j. 8 As 43/2007 - 156, www.nssoud.cz). V daném případě z ničeho nevyplývá, že by se uváděné důvody odlišovaly od důvodů skutečných. Z obsahu spisu nelze dovodit, že tvrzení stěžovatele a ustanoveného zástupce, že je narušena jejich vzájemná důvěra a že stěžovatel neposkytuje potřebnou součinnost, je nepravdivé.

Oboustranná důvěra je sice jedním ze základních atributů vztahu mezi advokátem a klientem a rovněž předpokladem účinné ochrany práv stěžovatele. V řízení o kasační stížnosti vyšlo najevo, že důvěra mezi stěžovatelem a JUDr. Janíčkem je narušena, ale shodně tvrzená absence důvěry není důvodem ke zrušení usnesení krajského soudu. Usnesení bylo totiž vydáno za situace, kdy krajský soud neměl důvodu o neexistenci vztahu důvěry mezi stěžovatelem a JUDr. Janíčkem pochybovat. Teprve ustanovením JUDr. Janíčka zástupcem stěžovatele mezi nimi vznikl právní poměr, v jehož rámci se mohla existence důvěry či nedůvěry projevit. Za situace, kdy krajský soud nevěděl nic o tom, že by mezi stěžovatelem a JUDr. Janíčkem existovaly nějaké negativní vztahy, neměl rozumné důvody předpokládat, že vztah důvěry mezi nimi neexistuje. V řízení o kasační stížnosti se rozhodnutí krajského soudu přezkoumává podle skutkového i právního stavu ke dni vydání rozhodnutí a z tohoto hlediska mu nelze jakoukoli nezákonnost vytýkat.

Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

V dalším řízení se krajský soud bude zabývat podáním stěžovatele a vyjádřením JUDr. Janíčka a zváží, zda zde skutečně existuje vztah nedůvěry. Pokud by dospěl k závěru, že nikoli, ustanovení zástupce by bylo třeba zrušit a stěžovateli ustanovit zástupcem jiného advokáta. Při posuzování návrhu, aby tímto advokátem byl JUDr. Vít Vohánka, je nutno zvážit, zda je to vhodné vzhledem k odlišnému sídlu tohoto advokáta a místu bydliště stěžovatele. Nejvyšší správní soud však nevyklučuje, a za určitých okolností by naopak považoval za vhodné, aby i přes tuto nevýhodu byl stěžovateli ustanoven uvedený advokát. Bylo by tomu tehdy, jestliže by existovaly rozumné důvody se domnívat, že tento advokát má důvěru stěžovatele, takže lze předpokládat, že stěžovatele bude řádně zastupovat, a nebránily-li by tomu jiné vážné důvody, např. nadměrné pracovní vytížení jmenovaného advokáta.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a žalovanému žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. května 2009

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu